

GIRAY KEMER
Türkçe Dublajlı İtalyan Filmleri Gibiyiz

GIRAY KEMER 1987 yılında Ankara'da doğdu. Bodrumlu. Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunu. Ankara'da yaşıyor. Avukat. *Olaylar Boksörün Pazı Sarmasını Yemesiyle Başladı* (İletişim Yayınları, 2014) ve *Ses Veriyorum* (İletişim Yayınları, 2016) adlı iki kitabı bulunmaktadır.

İletişim Yayınları 3137 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 554

ISBN-13: 978-975-05-3278-8

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GIRAY KEMER

Türkçe Dublajlı İtalyan Filmleri Gibiyiz

Nedenler Asla Hatırlanmaz

Kadehindeki şarapla elbisesi arasında acemi bir gözün asla ayırt edemeyeceği ufacık bir ton farkı vardı. Emin olmak için şarabı elbisesine dökmek gerekirdi ki bu gerçekten çok yazık olurdu.

Onu izlemeyi hep sevdi. İlk günden beri.

Gülümsemek için yaratılmıştı sanki. Onun için. Hatalarından pişman olabilmesi için.

Telefon çaldığında Ahmet bunları düşünüyordu. Masada rakısı, önündeki kâğıtlara gömülmüş, bir şeylerle ilgileniyor gibi yaparak herkesten kaçıp kendine döndüğü anlardan bir yenisindeydi. Arabadan inişini, onu ilk kez görüşünü, gülümseyişinde beliren gamzelerini, gözlerinin yeşile çalan lacivertini. Böyle zeytin gibi ama deniz gibi de, aslında duru göl suyu laciverti ama petrol yeşiline de kaçıyor, diye izah etmeye çalışıp asla beceremeyişini. Onu her hatırladığında yaptığı gibi istemsizce gülümsedi. Düşünceleri, bir anlığına önündeki bulmacada karşısına çıkan beş harfli kelimeye takılsa da durmadı. İkinci harfi “e”ydi. Dükkânın stopajının yatıp yatmadığını, teyzesinin bugün ne kaprisler ya-

pacağını, akşam ne pişireceğini, hayatını nasıl bu hale getirdiğini, nasıl her şeyi berbat ettiğini düşündü sonra. Oysa unutmamalıydı. *Nedenler hiçbir zaman anımsanmaz.*¹ Kafasındaki sorular, dayanılmaz sıcakla birleşince nem de kokuya karışıp üzerine yapışmıştı. Sıcak gerçekten de *sapı kanlı, demiri kör bir bıçaktı*² sanki. Kendi kokusundan rahatsız olacak noktaya gelmişti. Kokusu dibe vuruşunun nişanesiydi. Gururla üzerinde taşıyordu. Demek kaybetmek böyle kokuyordu. O kesiflik, o eksilik, apış arasından, koltuk altından yükselip kulağına, “Artık hiçbir şey güzel olmayacak. Her şey bitti. Bundan sonra böyle,” diye fısıldıyordu... Önündeki kâğıtlar. Yine mektuplar mıydı? Faturalar mı, sevk irsaliyesi mi yoksa düğün davetiyesi mi onu bile ayırt edecek durumda değildi. Boş gözlerle geçmişini seyrediyordu.

Üzerine üzerine gelen geçmiş, içinde boğulduğu havayı, masanın altından canına okuyan Allah'ın belası yakarcaları, doğru düzgün havalandırma sistemi olmayan dükkânın daimî pervane sesini, aklındaki planları, teyzesinin dırdırlarını, üzerine dev bir yorgan gibi oturan sığacı yırtan yoğun bir titreme oldu.

Numarayı görünce sezmiş gibi telefonla birlikte Ahmet de titremeye başladı. O olabilir miydi? Aylardır hemen her gün aramış fakat o sinir bozucu, “Aradığınız numara kapalı ya da kapsama alanının dışında” diyen mekanik sestene fazlasına ulaşamamıştı. Telefon ekranına bakakaldı. Hem o olduğunu umuyor, açıp sesini duymak, seni çok özledim her şey için affet, diye katıla katıla ağlamak istiyor hem de korkuyor, mahvettiği hayatlarının yarattığı vicdan azabını ne şekilde unutturacağını bilemediğinden donup kalıyordu.

Birden konuşmaya başlasak diye düşündü. Eskisi gibi. Gülsek. Dalga geçsek. Birbirimizle, işle, dünyayla... Ar-

1 Alessandro Baricco, *İpek*, çev. Şemsa Gezgin, Can Yayınları, 1996.

2 Nâzım Hikmet'in “Simavne Kadısı Oğlu Şeyh Bedreddin Destanı”ndan.

tık imkânsız olduğunu düşündüğü noktada birden gelebilir miydi? Belki o kadar da imkânsız değildi. Belki o da Ahmet'i, onları, o günleri özlemişti.

Ama ne yüzle açacaktı? Açıp ne diyecekti?

Telefon titremeye devam ediyordu. Öyle bir sessizliğin içine gömülmüştü ki telefon sesine dahi tahammül edemediğinden sessize almış, aylardır mecbur kalmadıkça dokunmadan o şekilde kullanmıştı. Alet titreye titreye masadaki cam sürahinin yanına gelmiş, hayatını darmadağın eden depreme nazire yaparcasına uğuldayıp kulaklarını çınlatıyordu.

Açtı.

“Benim. ‘Bir şey söyle de yapayım. Bir şekilde telafi edeyim,’ demiştin. Hatırlıyor musun?”

Ahmet cevap veremedi. Zaten müsaade etmedi. Ses, cevap beklemiyordu.

“Ödeşme zamanı. Adresini yaz geliyorum.”

Kapandı. Ahmet, telefonu masaya koydu. Rakısını dipledii. Sürahidenden bir bardak su doldurdu. Ellerinin titreyişini durduramadığından yarısını döktü. Rüya mı görüyordu? Neden bahsediyordu? Ödeşmekten kastı neydi? Gerçi ne fark ederdi... Olan bitenden daha kötü ne olabilirdi? Yaşadığı hayatı daha da karartacak ne yaşanabilirdi? Daha ne kadar düşebilirdi?

Telefonu aldı. Arama kaydına baktı. Evet, on iki saniyelik bir görüşme yapılmıştı. Evet, arayan oydu. Adresini istiyordu. Mesaj kutusuna girip adresi yazdı.

2

Tankları Çocukluğumdan Beri Sevmiştir

*Bir omuzla konuşmak zor.*³ Ahmet barda oturan kadının kürek kemiklerine bakarken böyle bir cümle okuduğunu hatırladı. Acaba gidip doğrudan söylesem mi, diye düşünse de hemen vazgeçti. Tabureye dayadığı topuklarından geriye yapıştırdığı kısa saçlarına, spor yaptığı her halinden belli olan sırtından uzun boynuna kadar tepeden tırnağa süzdüğü kadın böyle ucuz numaraları yutacak birine hiç benzemiyordu. Belli ki bu omuzlarla konuşmak düşündüğünden de zor olacaktı. Kürek kemiklerini açıkta bırakan dar bir bluz giymişti. Beyaz tenini iyice ortaya çıkaran siyah basit bir badi. Güzelliği basitliğindeydi belki de. Basit yanlış kelime, diye düşündü Ahmet. Sadelik. Ama sadelik de doğru kelime değildi. Onu anlatmak için sözcüklerden fazlasına ihtiyaç duyacağını ilk gördüğü anda anlamıştı.

Etrafına, istemediği kimseyi yanaştırmayacak görünmez bir duvar örmüş gibiydi. Zaten Ahmet de ancak üç tabure kadar sokulabilmişti.

3 Monika Maron, *Acayip Bir Başlangıç*, çev. Zehra Aksu Yılmaz, Alef Yayınları, 2021.

Kadın şarap içiyordu, viski söyledi. Sigara içmiyor ama kibritlerle oynuyordu. Önünde üç kutu kibrit vardı. Her birinin ucuna da birer tane kibrit çöpü sıkıştırmış, şarap dağının eteğinde bir o tarafa bir bu tarafa sürükleyip duruyordu.

Ahmet'in tek atış şansı vardı. Iskalayamazdı. Cesaretini topladı. Nefesini tuttu. Hava koşullarını ve diğer tüm ihtimalleri de hesaplayarak konuşmaya başladı.

“T-34 mü onlar?”

Şansı yaver gitmişti. Kadın ona döndü. Gülümsedi. Gözleri parladı.

“Tanklardan anlar mısınız?”

Bu kez gözleri parlayan Ahmet'ti. Aslında hiçbir fikri olmamasına rağmen, “Biraz,” dedi. Yakın zamanda bir belgeselde denk gelmesine T-34'ün ne olduğunu bile bilmeyecekti. Boş atmış dolu tutmuştu. Dinozor olsa Tirez mi diyecekti? Kılıç olsa Excalibur. Çift başlı değilse eğer. Bir de onun ismini biliyordu çünkü. Hazır dikkatini çekebilmişken tüm bildiklerini acemice peş peşe sıraladı. İlgisini çekecek bir şeyler daha bulmak zorundaymış gibi hissediyordu. Yoksa bu güzel omuz tekrar duvarlarının arkasına kaçıverecekti.

“Ben daha ziyade Hitler'in günde yirmi küsur tablet amfetamin almasıyla ilgiliyim. Herif meğer patlaya patlaya patlatıyormuş Avrupa'yı.”

Beklediği tepki gelmesine de pes etmedi. Tekrar denedi.

“Bir de Kurt İni'nin meraklısıyım. Ben de diktatör olsam kedime öyle mekân yaptırırım. Ferah yer. Zevkli adammış.”

Böyle başlayan sohbet yaklaşık kırk dakika sürdü. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Gerisi de hep öyle geldi. Eğleniyor ama laubalileşmiyor, müstehcenleşiyor ama çirkinleşmiyor, sınırlarda geziyor ama o sınırı asla aşmıyorlardı. Duracağı yeri ve yaşamayı bilen, zeki, komik, eğlenceli, üstelik oldukça etkileyici bir kadındı Sabi.

“Tankları çocukluğumdan beri sevmişimdir. Daha doğ-

rusu babamı. Tankçıydı. Guderyan'a hayrandı. Ben okuma yazmayı Dünya Savaşı ansiklopedilerinden öğrendim. Babam hep her bindiği tankın modelinin –teçhizatı baştan aşağı aynı olsa da– bambaşka olduğunu, her tankın kendine has bir ruhu olduğunu söyler. Yani söylerdi. Böyle inanmayı tercih ediyorum sanırım.”

Ahmet'in gülüşünü fark edip sordu.

“Hiç. Doğrudur. Hoşuma gitti. Benim arabanın da ruhu var ondan. Hatta bilinci de var. Gerçi iki yüz bini geçti artık, bilinç kaybı var demek daha doğru. Bu Guderyan, Blitzkrieg komutanı olan değil mi?”

Kötü espriden çabuk sıyrılıp tekrar konuya dönmüştü.

Sabi başıyla onaylayıp, “Dur sana bir hikâye anlatayım,” diyerek birlikte geçirdikleri zaman boyunca her vesile anlattığı İkinci Dünya Savaşı hikâyelerinin ilkinde başladı.

“Hikâyemiz Mikhaıl Koshkin'in hikâyesi. Çok uzatmıyorum. Yaroslavl'ın küçük bir orman köyünde doğuyor.”

“Ora tam nereye düşüyor?”

“Moskova'nın biraz doğusuna sanırım.”

İlgili görünmek için lüzumsuz soru sorarak bir eksi puan daha almıştı. Hatasını fark edip, “Neyse,” diye geçiştirdi. “Orman köyündeydik. N'apıyordu küçük Koshkin ormanda? Odun mu kesiyordu?”

“Kesmiyordu. Okula gidiyordu. Çünkü orası Sovyetler Birliği, eğitimde fırsat eşitliği, bilimsel yöntemler...”

İlk defa istediği reaksiyonu alabileceği bir alan yakalamışken hemen Sabi'nin sözünü kesip, sol kolunu hafifçe havaya kaldırıp, kısık sesle kesik kesik marş söylemeye başladı.

“Herkes iş, köylüye toprak, halka hürriyet!”

Okul zamanı gittiği birkaç eylemden öğrendiklerinin işine yaramasına sevindi. Sonrasında olanları da anlatmayı düşündü ama çabucak vazgeçti. Pek de *cool* bir hikâye sayılmazdı. Açılan soruşturma ve hakkında verilen kınama ce-

zasıyla birlikte telaşlanarak bütün arkadaşlarıyla ilişkiyi hemen kesip uzaklaşırvermesi... Sabi'ye hikâyesini hiçbir şeyin kesmesine izin vermeyeceğini o zamanlar bilmeyen Ahmet'e ufak bir tebessüm etmekle yetinip, "Neyse devam ediyorum," diye anlatmayı sürdürdü.

"Koshkin yedi yaşındayken babasını kaybediyor."

"Nasıl oluyor?"

"Odun keserken."

Ahmet ağzındaki viskiyi püskürtünce Sabi de ancak birkaç saniye dayanabildi, aynısını şarabıyla yaptı. Bütün bar onlara döndü. Artık aralarında tabure kalmamıştı. Sabi iyice sokulup, "Rezil olduk herkese. Sessiz, sessiz," dedi.

Ahmet kakhahasına engel olamadan, "Eee Sovyetler Birliği diyordun," diyebildi.

"Tamam kabul ediyorum yine o dönem Sovyetler'de iş güvenliği önceliklerin başında gelmiyor olabilir."

"O dönem deyip durduğun Sovyetler'in hangi dönemi Allah aşkına?"

"Yahu ben şimdi fark ettim, o dönem henüz Sovyetler yok."

Bu seferki kakhahaları daha da şiddetliydi. Ahmet, ellerini çapraz sallayıp daha fazla dinleyemeyeceğini söylerken Sabi altına işemiş olabileceğinden bahsediyordu.

Sabi birden ciddileşip, "İşte hep senin yüzünden, daha Yaroslavl'ı bilmiyorsun," dedi.

Ahmet yalandan bir mahcubiyetle alttan aldı. "Haklısın, çok özür dilerim."

Biraz sakinleşmiş, nefeslerini kontrol edebilir olmuşlardı. Sabi boğazını temizledi. Şarabını bitirdi. Yenisini istedi.

"Ciddi oluyorum. Çok uzatmıyorum."

Ahmet, bu "çok uzatmıyorum"ları ciddiye almaması gerektiğini henüz bilmiyordu.

"Misha, Mikhail'in kısaltması. Misha para kazanmaya

Moskova'ya gidiyor. Moskova'da bir şeker fabrikasında çalışmaya başlıyor ve çok geçmeden makinelere olan yeteneği kendini belli ediyor. Misha'nın yükselmesine kesin gözıyla bakılırken Birinci Dünya Savaşı patlıyor. Misha'yı askere alıyor ve cepheye gönderiyorlar. Birinci Dünya Savaşı yıllarının detaylarına girmeyeyim. Misha cesurca savaşıyor hatta yaralanıyor, Bolşevik Devrimi sonrası bir mühendislik fakültesi öğrencisi olarak cepheye gitmesine gerek olmamasına rağmen sıkı bir komünist olarak kendi arzusuyla tekrar savaşa katılıyor ve komutanlarının gözüne giriyor. Birçok yazışma ve görüşme sonrası Leningrad'da öğrencilik hayatına geri dönüyor. Otomobil ve traktör dizaynları, hocalarının dikkatini çekiyor.”

Ahmet viskisinin buzlarıyla oynama, sağı solu izleme bahanesiyle, yeni tanıştığı bu her haliyle etkileyici kadının yüzüne, vücuduna çaktırmadan bakışlar atarken, Sabi araliksız anlattı.

“Misha bir yandan öğrencilik hayatına devam ederken aslında yıllardır aklında olan fikrin temellerini de yavaş yavaş atmaya başlıyor. Sovyet ihtiyaçlarına göre şekillenecek kusursuz bir tank. Birinci önceliği, yoldaşlarının güvenliği. İkincisi, basit olması. Ülkenin herhangi bir köyünden gelmiş askerlerin rahatça bakımını, onarımını yapabileceği ve kullanabileceği şekilde dizayn edilmesi. Üçüncüsü, Sovyetler gibi devasa alana yayılmış bir ülkede, özellikle hemen hemen hiç düzgün asfalt yol bulunmayan bölgelerde uzun mesafeleri bozuk zeminde de olsa rahatlıkla katedebilecek bir tank olması. Dördüncü ve son özelliği ise elbette yüksek tahrip gücü.”

Ahmet'in, “Dur dur, heyecanlı yeri geldi galiba ama benim viskim bitti,” diye umutsuzca araya girme teşebbüsünü Sabi, “Sen dur, ben söylerim! Biz iki duble sek Russian Standart alalım,” diyerek yine bertaraf etti. Ahmet, “Votkadan nefret

ederim ama neyse,” diye geveledi. “Gerçi bir yandan da güzel oldu artık tamamen Rusya’da gibiyim.”

Sabi gözlerini devirip oralı bile olmadan, yalnızca ince biçimli parmaklarını hızlıca iki kere yukarı kaldırıp, “1ç iç,” dedi ve devam etti. “Koshkin mükemmel olduğunu düşündüğü tankının planlarını komiteye yollar ve hemen cevap gelir.”

“Vee?”

“Reddedilir.”

“Aaa! Niye be?”

“Zamanın savaş doktrininde tanklar ikiye ayrılmaktadır, piyade tankları ve süvari tankları.”

Asla bitmiyordu. Ama Ahmet de dinlemekten ve gülümsemekten kendini alamıyordu. Sabi yarım saati geçkindir adamın birinin bilmem kaç yıl önce yaptığı bir tankı anlatıyor, Ahmet’se şevkle dinliyordu. Ciddi ciddi sonunu merak etmeye başlamıştı. Yemek tarifi de verse, damlatma usulüyle bahçe sulama tekniklerini de sıralasa, eklembacaklılardaki trake solunumu ve hemoglobin yapısını da açıklasa, Elmalılı Hamdi Yazır’ın Kuran tefsirinden de bahsetse aynı hevesle dinleyecek gibiydi.

Sabi uzunca bir süre de piyade tanklarıyla süvari tanklarının özelliklerini, aralarındaki farkları, taktiklerini, stratejilerini şarap dağının eteğindeki kibrit kutularıyla canlandırmalı olarak anlattı. Tankın peşindeki askerleri fıstıklarla göstermesi Ahmet’in ayrıca hoşuna gitmiş, bu sırada votkaları gelmişti.

“Ret cevabı almasına rağmen elbette pes etmiyor, bir yandan asli görevlerini yaparken bir yandan da kafasındaki prototipi mükemmelleştirmeye uğraşıyordu. 1940 yılında prototipini tamamlayan Koshkin bu sefer çok umudu olmasa da Stalin’e doğrudan mektup yazıyor. Cevap çok gecikmiyor ve Koshkin bu sefer sürpriz bir cevap alıyor.”